

Til Lovforslag nr. L 95 og L 96. Skriftlig fremsættelse (27. november 2002)

Lene Jensen (S):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om arbejdsskadesikring.

(Lovforslag nr. L 95).

Forslag til lov om ændring af lov om erstatning til skadelidte værnepligtige m.fl., lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel og lov om aktiv socialpolitik. (Konsekvensændringer som følge af arbejdsskadereformen m.v.).

(Lovforslag nr. L 96).

Arbejdslivet er under hastig forandring. Det betyder nye udfordringer både for den enkelte medarbejder og for arbejdsmarkedets parter. Arbejdsmiljøspørgsmål er rykket op ad dagsordenen i takt med, at tidligere tiders synder viser sig som dårligt helbred hos alt for mange mennesker: nedslidningsskader, svejselunger og andre dårligdomme. Selv om forebyggelse af arbejdsulykker og andre arbejdsskader op gennem 1990'erne blev taget langt mere alvorligt end før, er der alligevel hver evig eneste dag alt, alt for mange, der betaler med deres helbred, fordi de passer deres arbejde. Hvert år registreres langt over 50.000 tilfælde, hvor mennesker rammes af en arbejdsulykke eller bliver syge af at gå på arbejde, og tallet er langt større, fordi ikke alle ulykker eller sygdomme anmeldes.

Det er helt uantageligt, at så mange bliver syge af at gå på arbejde, og det skal der laves om på.

For på trods af ændringerne i arbejdslivet har loven om arbejdsskadesikring ikke ændret sig meget – en enkelt forbedring i 1996 om anerkendelse af pludselige løfteskader er det blevet til, og effekten af denne ændring blev ikke nær så stor, som vi troede.

Den lov, der skal sikre dem, der kommer til skade, bygger altså på begreber og sædvaner, der hører fortiden til, f.eks. at der skal være tale om

et »kraftbetonet« arbejde, der medfører »ekstraordinær belastning«. Der må endvidere ikke være tale om »forventelighed«.

Netop disse begreber har givet sig udslag i en række besynderligheder, hvor helt oplagte arbejdsskader ikke kan anerkendes, selv om enhver kan sige sig selv, at selvfølgelig skal pædagogen have erstatning, hvis et knæk i ryggen som følge af en voldsom hændelse med et barn giver vedkommende en alvorlig skade, og selvfølgelig skal rengøringsassistenten have erstatning, hvis det job, hun har passet hver eneste dag i 30 år, har ført til, at hun er så nedslidt, at hun bare ikke kan mere.

Før regeringsskiftet i 2001 sendte SR-regeringen et helt nyt forslag til arbejdsskadelov til høring. Efter valget fremsatte Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre lovforslaget. Her blev reformen mødt med pæne ord og løfter om handling. Alligevel vendte både regeringen og dens parlamentariske grundlag tommelfingeren mod den røde knap, da der skulle tages stilling.

Nu har beskæftigelsesministeren indkaldt til forhandling. Grundlaget er det arbejde, som arbejdsmarkedets parter har foretaget gennem de seneste måneder. Det har kun handlet om arbejdsulykker – de mange skader som følge af årelang belastning er ikke med. Og selv med denne amputerede indgangsvinkel har man ikke kunnet opnå enighed.

Det siger noget om, at en ny arbejdsskadelov er et politisk ansvar. Derfor genfremsætter vi vores lovforslag.

Socialdemokratiets og Det Radikale Venstres forslag til en arbejdsskadereform vil grundlæggende ændre tingenes tilstand til det bedre. Selve arbejdsskadebegrebet skal forenkles og bredes ud og bringes mere i tråd med, hvad almindelige mennesker forstår ved en arbejdsskade. Det vil betyde, at langt flere skader anerkendes, uanset